

при това да носи и разни платове за проби и за проданъ.

Добрѣ, но какъ тъй Парванъ се рѣшаваше да ходи и въ Солаковото врѣме тъй свободно съ пълни дисаги съ пари, съ платове, и не какви годѣ евтини, но сѣжни аджемски шалозе и тарабулузи?

XI.

Срѣта на разбойникъ съ разбойника

— Че какъ не те е страхъ да ходишъ въ таква грозни врѣмена по селата? питаха Първана неговитѣ познайници.

— „Вълкъ на вълкъ що ще стори“? отговарѣше гордѣливо Първанъ: „душата на човѣка е парѣта, а мойта душа е по селата. Ако събера, ще има и за мене, и за Солака, ако нѣма, какво ще ми земе? гола душа защо му е? Знае той кого улавя, и кого убива.“

Трѣба да се е срѣщалъ Първанъ и другъ пжтъ съ подобни разбойници та знаеше какъ да ги загълвика и да имъ се подобрява. Въ голѣмитѣ му мешинени дисаги постоянно се намираше пълна чанта съ хубавъ *епидженский* тютюнъ, плоскаче съ върла ракия и бѣклица съ старо вино. Солакътъ, до толкова бѣ се уеигурилъ, благодарение на страховитѣ потери, щото често свободно се располагаше и по край гориститѣ друмища. Еднѣждъ по пжтуванието си Първанъ прѣзъ Аталантската гжета гора, въ прѣминуванието си прѣзъ найъ страшнитѣ отъ долищата, съглѣдва отъ далечъ една чета добрѣ въоруже-